

Chöông 20

Liều Thân Vào Hang Cộp

T

iếng nổ âm âm...

Kình đạo như con mãng xà lao nhanh hơn tia chớp, sườn núi rung lên với những khối đá tung bay.

Mai Phong Tuyết Lão toát mồ hôi. Chưởng ảnh trùm úp lấy bà như một mẻ lưới dày đặc.

Bà vẫn tưởng chiêu Đồng Tử Bái Phật chỉ là chiêu giao đầu mở đầu, tỏ lòng tôn kính người trên của Bạch Cương, nên vội vận ba thành công lực để tiếp chiêu. Nào ngờ Bạch Cương thân pháp quá nhanh, lại dồn sức cỡ sáu, bảy thành... Một chiêu thông thường trở nên dữ dội khủng khiếp.

Vừa xoay mình tránh chưởng đạo, vừa hét vang một tiếng, bà lão chuyển lực hữu chưởng vào quái trượng, tả chưởng xuất chiêu. Hai luồng kình khí cùng đánh ra với sức nghiêng trời lệch đất.

“Bình bình...”

Chưởng đạo giao nhau dữ dội, lần này cả Bạch Cương cũng văng ra khỏi cục tràng. Mai Phong Tuyết Lão bị chấn bức đến ngộp thở, Bạch Cương xáo trộn kinh mạch. Cả hai cùng trụ bộ hai góc nhìn nhau gờm gờm...

Lão bà trầm nghĩ nhanh:

- Tiểu tử này công lực không vừa, thân pháp quái lạ. Với sức mạnh này chuyện nó ăn được Bạch Mai Linh quả hẳn là có thật đây...

Bạch Cương cũng suy tính trong đầu:

- Lão bà hoả hầu cực mạnh, chưởng pháp cao diệu. Ta phải có chiến thuật mới mong thắng nổi.

Chàng lập tức bay mình lên, sử dụng thân pháp Xà Du lướt qua bà lão tấn kích.

Lúc đầu Mai Phong Tuyết Lão thấy Bạch Cương xẹt qua đông, lướt qua tây rất buồn cười. Có khi chàng chạy vòng quanh bà như trò chơi trẻ nhỏ.

Song chỉ lát sau, bà thấy quanh mình đều có hình ảnh Bạch Cương, chẳng biết nơi nào thật chỗ nào giả. Kinh đạo thì cứ tuôn đều, bốn phía đồng tấn kích dữ dội.

Khi ấy bà lão mới giật mình, vội thi triển thân pháp linh động, quan sát cực nhanh để nhận ra nơi xuất phát kinh lực của đối phương. Tuy vậy, bà lão cảm thấy giao đấu không đơn giản.

Mặc dù tinh thông chưởng pháp, bà vẫn không quán triệt được sự biến ảo kỳ lạ của Bạch Cương. Nếu nói thân pháp Tuý Bát Tiên thì phải có lực xung phá nhanh và mạnh. Còn là Độn Giáp Bộ thì phải hợp lý Ngũ Hành Sinh Khắc.

Nhưng thân pháp của Bạch Cương khác hẳn với các phái võ lâm hiện hữu, thân diệu khó lường. Hơn nữa trong lúc di chuyển chàng ta luôn có tiền kinh, vừa đẩy tới, vừa kéo lui, nâng lên, đè xuống liên miên bất tuyệt. Chưởng đạo cứ xoay vòng như thế để tấn công vây hãm bà tới tấp.

Ý niệm khinh thường già trẻ tuổi không còn nữa. Mai Phong Tuyết Lão dồn nỗ lực giao đấu, nhãn quan luôn tìm cho được hình bóng đích xác của đối phương để xuất chiêu kịp thời.

Cuộc chiến căng thẳng tột độ.

Đột nhiên bà thấy tả chưởng của Bạch Cương chuyển biến, song chỉ duỗi thẳng, điểm vào mắt bà, còn hữu chưởng lật ngang chém mạnh vào khoảng thất lưng bà nhanh hơn tia chớp.

Với kinh nghiệm trăm năm, Mai Phong Tuyết Lão biết song chỉ là hư, mà hữu chưởng là thực...

Bà vội hạ tả chưởng đón luồng kinh đạo của đối phương, còn hữu chưởng phát thẳng vào hạ bộ chàng trai chẳng khác luồng điện giật.

Bạch Cương không ngờ Mai Phong Tuyết Lão ứng chiến thần tốc như vậy, nên chàng liền chuyển hữu chưởng ngăn tả chưởng của bà, rồi xoay mình đá ngọn Phi Hồ Cước vào đúng đầu gối bà lão.

Cả hai đều quyền biến. Nếu Mai Phong Tuyết Lão thu chiêu về bảo vệ thân mình, thì chiêu Tảo Tòng Tế Mộ có thể đánh trúng vào hạ bộ đối phương, nhưng chính bà cũng phải bị một cước Phi Hồ.

Thế là Mai Phong Tuyết Lão lại phải xoay mình lại, song chưởng phang ra đánh vào hai huyết Kỳ Môn và Kiên Tĩnh của Bạch Cương...

“Bình bình...”

Đá bay cát chạy, cây cối ngã nghiêng, chưởng đạo nhanh hơn những tia chớp khiến người ta phải chóng mặt.

Bạch Cương dù sao cũng còn ít kinh nghiệm giao đấu, những chiêu thức tự học còn là chiêu thức “chết”, chưa linh hoạt sinh động. Chưởng ảnh nhấp nháy của Mai Phong Tuyết Lão khiến chàng bối rối, chỉ kịp thu chiêu chặn phía tả, còn phía hữu bị bà điểm trúng huyết Kiên Tĩnh làm chàng bất động.

Mai Phong Tuyết Lão bật cười rùng rợn phóng tới...

Nhưng Phương Tuệ đã hét vang:

- Trúng nè...

Một luồng ngân quang xẹt đến Mai Phong Tuyết Lão làm bà ta phải dừng lại, không kịp hạ độc thủ với Bạch Cương.

Bà đảo nhãn quan nhận ra vật vừa bay đến là một quả Ngân Chuỳ có dây kim tuyến khí giới độc đáo của Phương Tuệ.

Tuyết Lão lách mình qua phía hữu, còn tả chưởng sử dụng một chiêu cầm nã chụp trúng quả chuỳ của cô gái.

Bà mắng lớn:

- Con tiểu a đầu. Ta đã tha chết còn dám cản ta à?

Vừa mắng bà vừa kéo mạnh một cái, quả chuỳ không thoát khỏi tả chưởng của bà nữa.

Cát Vân Thường trông thấy Bạch Cương lúc ấy gương mặt ngẩn ra, tưởng chàng đã hoá thành bức tượng bởi chiêu điểm huyết của bà lão. Nàng lướt nhanh tới toan giải huyết cho chàng. Song lúc ấy nàng đã thấy Bạch Cương lắc đầu bật cười:

- Ta không sao cả.

Thì ra Bạch Cương đã tự giải được huyết đạo.

Phía bên kia Phương Tuệ đang cau mày bực tức bởi quả chuỳ của nàng lọt vào tay mù già đáng ghét kia...

Chỉ còn sợi dây kim tuyến lòng thòng, Phương Tuệ cắn răng phẩy hữu chưởng...

Một đạo chỉ phong xẹt ra, cắt ngang dây kim tuyến “rẹt” một tiếng làm Mai Phong Tuyết Lão bật cười thích thú vì biết cô gái không thể đoạt lại khí giới trong tay bà.

Chợt Mai Phong Tuyết Lão mở bàn tay nhìn quả Ngân Chuỳ, rồi ngó cô gái chăm chăm.

Bà ta hỏi lớn:

- Hừm, dây có phải là tín vật của Bạch Mi Lão Lão không? Mụ ta vẫn còn sống ở trên đời này đấy à?

Cát Vân Thường bực tức nói:

- Mụ có chết mất xác thì Tổ Cô của bọn ta vẫn sống khoẻ như thường, đừng hỏi thất lễ.

Mai Phong Tuyết Lão cười sằng sặc như điên.

Rồi bà lại thầm nói một mình:

- Không ngờ con mụ già này tuyệt tích giang hồ mà còn sống nuôi dạy đệ tử. Hoá ra mối thù còn có dịp rửa sạch được đây...

Thế rồi bà ta nhìn Cát Vân Thường, dịu giọng:

- Điệt nhi đừng sợ. Ta với Tăng Tổ điệt nhi vốn là chỗ thâm giao. Cháu cho ta biết Tổ Cô của các cháu hiện đang tu luyện nơi nào chẳng?

Cát Vân Thường hứ một tiếng, vênh váo trả lời:

- Ai thèm sợ bà chứ. Là tay tiên bối lừng lẫy, bà còn nhớ đến Tổ Cô của ta thì hãy tự đi tìm lấy.

Mai Phong Tuyết Lão như không để ý đến câu trả lời hỗn hào của cô gái áo đỏ kia.

Bà trầm ngâm, bỗng thở dài lên tiếng:

- Này cháu, Tổ Cô của cháu là Bạch Mi Lão Lão, còn Tăng Tổ Phụ của cháu có phải Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường không?

Nghe hỏi bất ngờ, Cát Vân Thường chưa biết trả lời thế nào, thì Phương Tuệ đã nói:

- Phu tướng của Tổ Cô tôi, chính là Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường. Tại sao tiền bối lại biết?

Lão bà gật gù rồi trầm giọng:

- Tầng Tổ Cô của các cháu hiện nay đang ở đâu?

Phương Tuệ do dự, rồi hỏi ngược lại:

- Tiền bối hỏi chuyện là cố ý gì?

Đột nhiên Mai Phong Tuyết Lão nổi giận mắg:

- Ta hỏi sao không trả lời, còn dám hỏi ngược lại ta. Đồ con gái thúi thầy bướng bỉnh, không cho người nếm mùi cay đắng thì người còn chưa biết thủ lễ với ai.

Song chửng của bà liển vung lên, kinh phong cuốn cuộn quật thẳng vào Phương Tuệ kịch liệt...

Chửng phong gào rú, kinh khí kinh người như trum úp lấy cô gái trong tấm lưới thép dày đặc.

Phương Tuệ không ngờ Mai Phong Tuyết Lão đột nhiên xuất thủ. Song giữa khi bất cập nàng vẫn nhanh chóng trản mình qua phía tả, đồng thời hữu chửng tập trung công lực phản chiêu.

Tính toán và phản xạ của Phương Tuệ rất kịp thời và chính xác. Nhưng có điều nàng không tính nổi là công lực của bà lão quá mạnh, hoả hầu hơn nàng mấy mươi lần. Vì thế kinh lực đề kháng của Phương Tuệ bị sức công phá của chửng chiêu đối phương đè bẹp.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, thân thể Phương Tuệ chao đảo, ngực như bị vỡ ra bởi áp khí kinh hồn trong tuyệt chiêu của Tuyết Lão. Nàng sắp ngã vật về phía sau.

Cát Vân Thường thét lên:

- Dì Tuệ...

Nàng lao tới như mũi tên, tấn kích liển một chiêu Thần Xà Ly Động rung chuyển sườn núi.

Mai Phong Tuyết Lão bật cười khanh khách, mụ xuất tả chửng đầy lùi kinh phong của Cát Vân Thường, đồng thời hữu chửng đẩy một chiêu toan tru sát Phương Tuệ.

Lúc đó, thân hình đã bật về phía sau, Phương Tuệ dù muốn tránh cũng không thể được. Mai Phong Tuyết Lão đắc chí tăng cường nội lực nhất định đánh gục cô gái trong chớp mắt.

Song chiêu Lưỡng Long Phân Kích của Mai Phong Tuyết Lão thật ghê gớm, vừa đánh vừa lùi Cát Vân Thường bằng tả chưởng, vừa tàn sát Phương Tuệ bằng hữu chưởng.

Nhưng đột nhiên Mai Phong Tuyết Lão cảm thấy gió lạnh thổi mạnh vào sau ót, những luồng chưởng đạo di chuyển âm âm. Bà ta vội thu chiêu xoay mình lại.

“Bình...”

Một tuyệt thức đánh ngay vào ngực bà đúng lúc bà quay lại khiến Mai Phong Tuyết Lão mướt mồ hôi. Bà lách mình thoát chưởng đạo tập hậu ấy trong đường tơ kẽ tóc...

Cát Vân Thường lập tức chạy tới đỡ Phương Tuệ, còn Mai Phong Tuyết Lão trở mắt nhìn và nhận ra kẻ mới đánh bà một chiêu để giải cứu Phương Tuệ chính là Bạch Cương.

Bà gầm lên dữ dội:

- Hừm, thằng tiểu tử đáng chết.

Bạch Cương nói to:

- Tiền bối muốn triệt hạ văn bối thì xin mời. Nhưng đừng làm khó Phương thư thư...

Nghe Bạch Cương gọi Phương Tuệ là thư thư, Tuyết Lão lại nhớ đến Bích Hà, nên nổi giận bảo:

- Được lắm, ta sẽ cho ngươi chết thay.

Lời chưa dứt, kinh phong đã đẩy lên... Mai Phong Tuyết Lão xuất luôn năm chiêu như bão tố khốc liệt.

Cứ lùi dần sát vách đá, Bạch Cương không còn chỗ lùi nữa, bèn hú vang một tiếng, búng mình bay lên cao.

Mai Phong Tuyết Lão cuồng khạo đang truy bức Phương Tuệ và Cát Vân Thường để hỏi nơi ở của Bạch Mi Lão Lão... Vậy mà Bạch Cương ra tay cản lại, thì bà dễ gì tha thứ.

Tập trung mười thành công lực, bà vung tả chưởng đánh thốc lên một độc chiêu Nga Quỷ Tâm Ma mạnh hơn trận lốc xoáy. Kinh phong chỉ lướt qua mà vách đá sạt lở ầm ầm.

Chiêu chưởng truy kích Bạch Cương, kinh lực xé không khí vọt lên cao đánh mạnh vào sống lưng Bạch Cương như lấp khe xẻ núi.

Áp khí nổ vang, chiêu chưởng đánh trúng thân thể Bạch Cương “âm” một tiếng. Nhiều cao thủ võ lâm có thể banh xác vì tuyệt chiêu dữ dội này. Nhưng dường như toàn thân Bạch Cương chẳng hề hấn gì. Sức mạnh của chiêu chưởng chỉ tạo hiệu quả thổi chàng bay lên cao thêm cả chục trượng.

Như người biểu diễn trò vui giữa chợ, Bạch Cương bay lượn trên bầu trời một vòng rồi thảnh thơi hạ xuống một mỏm đá.

Chân vừa tiếp cận mỏm đá, Bạch Cương đã phóng vèo đến trước mặt Mai Phong Tuyết Lão, bật cười hì hì:

- Lão nhân gia quá mạnh tay, cũng may vẫn bối biết chút đỉnh trò múa men bay lượn.

Ngỡ ngàng nhìn chàng trai, Mai Phong Tuyết Lão nghĩ thầm trong đầu:

- Quái lạ, cho dù Lăng Vân Vũ Sĩ cũng không dám lấy xác thân cho ta vồ chưởng vào. Thế mà tiểu tử này lãnh của ta một chiêu lơ lửng trên không vẫn chẳng hề hấn gì. Xem ra nhất định tiểu tử chẳng phải đệ tử của lão ấy... Chuyện tiểu tử với Hà nhi cũng chưa rõ ràng. Thôi ta nên tha thứ cho nó, xếp vụ này lại...

Nhưng trong lúc Mai Phong Tuyết Lão vừa nảy ra ý tốt với Bạch Cương thì chàng lại bực tức vì bà hạ độc thủ với Phương Tuệ nên bước tới nhếch nụ cười lạnh lùng:

- Hồi nãy vì sơ ý vẫn bối bị điểm trúng huyết Kiên Tĩnh. Bây giờ còn muốn được tiền bối chỉ giáo vài chiêu, hẳn là tiền bối cũng vui lòng?

Câu nói xốc hông của Bạch Cương lại làm Tuyết Lão bùng lên nộ khí. Bà ta bật một tràng cười lạnh lùng, rồi bảo:

- Tốt lắm, ta sẽ cho ngươi vừa lòng. Song chưởng cước vô tình, có thể chỉ trong chốc lát là ngươi vong mạng.

Bạch Cương vòng tay, khảng khái nói:

- Tiền bối cứ xuất chiêu thoải mái, vẫn bối dù chết cũng không ân hận.

Vừa dứt lời thân hình chàng đã di động. Trong chớp mắt kinh phong cuốn cuộn, bóng chưởng như Thái Sơn xô vào Mai Phong Tuyết Lão thật kinh khiếp...

Bà ta nói lớn:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết thật rồi.

Song chưởng dựng thẳng, Tuyết Lão liền phát chiêu đón đầu luồng lực đạo của chàng trai.

Cả cục tràng rúng động...

Bóng hai đối thủ khi quán quít, khi tách ra, chưởng đạo âm âm tiếp nối cuộc chiến thật dữ dội.

Mai Phong Tuyết Lão tuy là cao thủ hơn trăm tuổi, chưởng pháp nghiêng thiên hạ. Nhưng Bạch Cương chỉ kém kinh nghiệm giao đấu, còn võ công mới lạ, nội lực sung mãn đến dư thừa. Trong chốc lát đôi bên qua lại đã đến vài trăm chiêu.

Cát Vân Thường hồn nhiên vỗ tay reo:

- Ôi, thật kỳ phùng địch thủ.

Thấy Phương Tuệ liếc xéo mình, Cát Vân Thường lại hỏi:

- Dì Tuệ không thấy Bạch công tử xuất chiêu kinh khiếp và thật đa dạng làm lão bà phải lúng túng đó sao?

Phương Tuệ liền bảo:

- Tuyết Lão võ công đầy mình, Phiên Thiên Chưởng gần như biến hoá vạn năng, chiến thuật của bà ta rất trí trá. Bạch công tử rèn luyện công phu, nội lực khá thâm hậu nên nhất thời có thể chiếm thượng phong. Nhưng coi chừng mắc bẫy lão bà. Dì cháu ta sẵn sàng tiếp tay mới được.

Nghe Phương Tuệ nói, Vân Thường nhận ra mình quả thật còn ngây thơ, bèn chăm chú nhìn vào đôi bên giao đấu không chớp mắt.

Bằng vào tuyệt nghệ một nhân vật thành danh lừng lẫy giang hồ mấy mươi năm, mà để kẻ hậu sinh cầm cự hơn hai trăm chiêu chưa nao núng, đại danh của Mai Phong Tuyết Lão quả có sút mẻ. Và lại bà ta còn có ý đồ truy bức hai cô gái kia để tìm nơi ở của Bạch Mi Lão Lão, hồng thanh toán món nợ từ lâu, nên Mai Phong Tuyết Lão nóng bừng mặt, cố tìm cách kết thúc trận đấu...

Thế là Tuyết Lão giăng cái bẫy, đánh ra hai chiêu mãnh liệt, rồi tự lùi lại hai bước.

Bạch Cương càng đánh càng hăng. Chàng muốn dùng lão bà này để nghiệm kết quả rèn luyện võ công của mình nơi Kỳ Phong Cốc. Chàng còn hãnh diện vì thấy hai người đẹp của Mai Tử Châu chăm chú chiêm ngưỡng chưởng pháp của mình nên càng hưng phấn đánh tràn.

Đột nhiên Bạch Cương thấy Tuyết Lão lùi bước, bèn tưởng bà ta đã nao núng, bèn sấn tới sử dụng chiêu mạnh nhất trong Hổ Phốc của Ngũ Cầm Chân Kinh truy bức...

Giữa lúc nóng nảy hăng say, Bạch Cương đã quên mình còn nhiều chỗ hở.

Đôi tinh quang ở cặp mắt Tuyết Lão sớm nhận ra những chỗ chưa toàn vẹn của chàng trai. Bèn khoái chí nói thầm:

- Thằng này muốn chết thì ta cho nó chết.

Vừa thấy Bạch Cương sấn tới, Tuyết Lão lách mình đi, rồi quật ngược lại một chiêu Thần Long Truy Hổ...

“Bùng” một tiếng khủng khiếp, thân thể Bạch Cương bị văng tuốt ra xa, khí huyết đảo lộn, kinh mạch bị phong bế. Chàng hôn mê luôn, không còn biết gì nữa...

Trước khi chìm vào cõi vô thức, Bạch Cương mơ hồ nghe thấy tiếng la xé ruột của Vân Thường.

Rồi tất cả đều tĩnh lặng...

Thời gian trôi qua...

Có lẽ là lâu lắm, Bạch Cương mới tỉnh lại.

Chàng ngửi thấy mùi hương thơm ngây ngất là mùi con gái sát bên mình. Còn hơi ấm của da thịt ai đó, quyến rũ làm sao...

Bạch Cương mở mắt, và nhận ra ngay mình đang nằm gọn trong lòng Phương Tuệ, đầu gối lên một bên đùi êm ái của nàng.

Vừa sung sướng, vừa cảm thấy hổ thẹn, chàng kêu lên:

- Phương thư thư...

Rồi chàng cố nhol mình ngồi dậy, nhưng Phương Tuệ kéo đầu chàng áp vào ngực nàng và bảo:

- Bạch đệ đang bị chấn thương, hãy ngơi nghỉ đã.

Bạch Cương nhẹ vùng ra, ngồi xếp bằng trên mặt đất vận công điều tức.

Lát sau kinh mạch thông suốt, thần khí minh mẫn, bèn ngắm nhìn Phương Tuệ thấy mắt nàng còn ngấn lệ thì rất xúc động. Bởi chàng biết cô gái khóc vì thương chàng.

Mỉm nụ cười tươi, Bạch Cương hỏi:

- Phương thư thư khóc đấy à? Thôi, đừng lo sợ nữa, tiểu đệ chẳng hề hấn gì đâu.

Được ôm chàng trai mình yêu quý trong lòng, còn được nghe tiếng thư thư êm dịu, Phương Tuệ rất sung sướng. Nhưng dù sao nàng cũng không đấu được sự hổ thẹn của người con gái nên làm bộ ngúng nguẩy nói nhanh:

- Hứ, ai khóc đâu, ai lo sợ cho người đâu...

Rồi đôi môi hồng của nàng lại mỉm nụ cười, như xác nhận những lời nói của Bạch Cương là đúng.

Chàng trai cảm thấy trái tim rung động mạnh... Chàng chỉ muốn ôm lấy Phương Tuệ để trao tặng nàng một nụ hôn biểu lộ tình cảm và lòng biết ơn của mình.

Tuy nhiên, chàng chưa quen bày tỏ tình cảm với người khác phái, đâm ra lúng túng, ngượng ngập. Bạch Cương dịu dàng bảo:

- Phương thư thư, tử đối với đệ rất tốt. Đệ sẽ có dịp báo đáp lại nhiệt tình và hảo tâm của tử...

Chàng nhìn quanh, lại hỏi:

- Thư thư... Cát cô nương đâu?

Đang xúc động, nghe Bạch Cương hỏi Cát Vân Thường, Phương Tuệ gần như hụt hẫng trong lòng. Tuy là dì cháu, nhưng chuyện tâm tình ai chẳng muốn có phần riêng. Mặc dù vậy, thấy Bạch Cương gọi mình là thư thư và gọi Vân Thường với tiếng cô nương, Phương Tuệ cũng cảm nhận được nhiều phần an ủi.

Nàng liền đáp:

- Đệ chưa biết gì à? Cũng vì đệ mà Vân Thường bị lão bà ấy bắt đi rồi.

Bạch Cương giật mình thảng thốt:

- Mai Phong Tuyết Lão tại sao lại bắt Vân Thường?

Phương Tuệ trầm giọng kể:

- Tuyết Lão đánh Bạch đệ một chưởng văng đi. Ta và Vân Thường đều nhảy tới để cứu đệ. Lúc đó Mai Phong Tuyết Lão phóng theo, điểm vào yếu huyệt của Vân Thường, rồi cặp nó chạy đi. Ta có thể đuổi mụ giật lại Vân Thường, song khi thấy đệ đang rút từ trên cao xuống, ta không đỡ kịp đệ sẽ nát thân...

Vừa xúc động, vừa bức tức, Bạch Cương la lên:

- Vậy bây giờ phải đuổi theo mụ ngay...

Phương Tuệ lắc đầu:

- Với kinh công siêu tuyệt, mà mụ ta đã đi hai giờ rồi, còn đuổi theo gì nữa? Cũng may mụ ta còn nói lại rằng phải kêu Tổ Cô đến gặp mụ để lãnh người thì mụ sẽ trả lại Vân Thường, xem ra chẳng nguy hiểm lắm, có lẽ mụ truy hỏi chỗ ở của Tổ Cô không được, nên bắt Vân Thường làm con tin, để gặp cho được Tổ Cô.

Bạch Cương thở dài:

- Ôi, thật là khó xử, đệ cũng muốn cùng thư thư về Kim Lăng gặp tiên bối để lo lắng cho Vân Thường. Nhưng cô em Sở Quân còn nằm trong tay Khổng Lượng, nên cần phải xông vào tận sào huyệt Thiên Long Bang giải cứu.

Phương Tuệ giật mình:

- Đệ đơn thân vào sào huyệt Thiên Long Bang ở Quy Sơn có khác nào liều mạng vào hang cọp. Thôi, để ta với đệ cùng đi.

Rất cảm động bởi nghĩa tình của Phương Tuệ, nhưng Bạch Cương vẫn lắc đầu nói nhanh:

- Cứu Vân Thường cũng là điều hệ trọng, không thể chậm trễ. Vậy thư thư cứ về Kim Lăng cấp báo với Tổ Cô. Còn việc liều thân vào sào huyệt Thiên Long Bang để cho đệ thi hành, đừng quá lo lắng cho đệ.

Nhíu đôi mày liễu, Phương Tuệ nói:

- Không lo sao được. Tuy Bạch Đệ đã có nội lực thâm hậu nhờ ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, lại học được võ công Ngũ Cầm Kỳ Kinh. Song Thiên Long Bang rất nhiều cao thủ, Khổng Lượng là tên xảo quyệt, Tổng Đàn của chúng đầy cơ quan cạm bẫy, chắc gì đệ không gặp nguy.

Trầm ngâm giây lát, nàng tiếp:

- Thôi được, để ta về Kim Lăng cấp báo rồi sẽ đến Quy Sơn tiếp tay với đệ.

Nàng huýt gió một tiếng, con Thần Điêu từ trên cao đã sà xuống.

Luyện lưu mãi Phương Tuệ mới lên lưng Thần Điêu, tạm chia tay với Bạch Cương.

Chàng trai cũng bồi hồi xúc động bởi tình cảm của Phương Tuệ, nhìn theo mãi cánh chim mỗi lúc mỗi khuất sau rừng núi chập chùng.

Nhưng hình ảnh Sở Quân lại hiện ra trong trí khiến Bạch Cương phải cắt đứt những lưu luyến trong tim.

Chàng nhắm hướng Vũ Xương phóng mình lướt tới. Bởi Vũ Xương chỉ cách một con sông là tới Tổng Đàn Thiên Long Bang, nơi tử địa mà chàng sẽ phải dẫn thân vào.

Bạch Cương vẫn tự tin, không hề khiếp sợ.

- o O o -